SYNSPUNKT

IFØR DIG GUDS RUSTNING

At kunne føle sig tryg i et fjendtligt eller ubehageligt miljø er et medfødt behov hos os alle. Vi søger beskyttelse mod uindbudte ting eller mennesker, som trænger sig på. Vi søger sikkerhed mod trusler eller vold.

Nogle har kaldt et sådant medfødt behov om beskyttelse for ønsket om et sikkerhedsnet.

Apostlen Paulus kendte dette ønske om at opnå sikkerhed, da han skrev til eleserne om de kampe, som de var ude for. Men han satte deres lidelse ind i en åndelig sammenhæng, da han sagde:

"Thi den kamp, vi skal kæmpe, er ikke med kød og blod, men mod magterne og myndighederne, mod verdensherskerne i dette mørke, mod ondskabens åndemagter i himmelrummet" (Ef. 6:12).

Og hvad foretrak han som åndelig beskyttelse?

Guds rustning!

"Ifør jer Guds fulde rustning, så I kan holde stand mod Djævelens snigløb. Tag derfor Guds fulde rustning på, for at I må kunne stå imod på den onde dag og holde stand efter at have besejret alt. Stå da med sandheden spændt som et bælte om jeres lænder, og iførte 'retfærdigheden som brynje.' tag som sko på jeres fødder villighed til at forkynde fredens evangelium, løft i al jeres færd troens skjold, hvormed I kan slukke alle den Ondes gloende pile, tag imod 'frelsens hjelm' og Åndens sværd, som er Guds ord" (Ef. 6:11, 13-17).

En sådan beskyttelse, en sådan rustning og Guds sikre ord gives os gennem Kirkens generalkonferencer.

Det er en beskyttelse, som vi kan omgive os med, og som med kærlighed er blevet slået om os af disse hellige tjenere, hvis råd og vidnesbyrd lyder ved konferencerne, og som helt sikkert er godkendt af ham, hvis Kirke det er.

Det er nu tiden for os til at iføre os Guds fulde rustning og stå fast imod ondskabens magt i vore dage.

Ved afslutningen af oktoberkonferencen 1991 talte præsident Thomas S. Monson, som er andenrådgiver i Det Første Præsidentskab, på præsident Ezra Taft Bensons vegne. Han sammenfattede generalkonferencen og sagde:

"Konferencetalerne har fremhævet vor tids problemer og nødvendigheden af, at vi sikrer os, at vi lever i overensstemmelse med evangeliets principper. Derved kan vi alle gøre os fortjente til Herrens fællesskab, der kan vejlede os på vores rejse i livet, og gennem vores lydighed kvalificere os til de velsignelser, som han ønsker at give os".

Præsident Benson har ofte fremhævet betydningen af familien: "Husk, at familien er en af Guds stærkeste fæstninger mod vor tids onder. Hjælp med til at bevare din familie stærk, nært knyttet og værdig til vor himmelske Faders velsignelser. Når I gør det, vil I modtage tro og styrke, som vil velsigne jer for evigt.

Vore hjem har behov for de velsignelser, som kommer af et dagligt fællesskab med Gud. Dagens uenigheder og irritationer vil smelte bort, når familien nærmer sig Himlens trone sammen. Enigheden vokser. Kærlighedens bånd vil blive styrket og himlens fred indtræde."

Det er vanskelige tider. Vi behøver ikke kigge langt for at finde skilsmisser, seksuelt misbrug af enhver slags og uærbødig støj, som forstyrrer vores åndelige kommunikationskanal. Der findes stridende røster, som overhovedet ingen åndelige toner indeholder. Der findes en overflod af mishandling af ægtefæller og børn. Der findes megen selviskhed, narkotikamisbrug og søgen efter øjeblikkelig belønning med lidt eller slet ingen indsats samt åndelige sygdomme i form af begær, grådighed og korruption.

Modstanderen har med sådanne onder til hensigt at få os til at føle os usikre. Men vores sikkerhedsnet er fintmasket og knyttet sammen af trofasthed, troskab og retfærd.

Brødrene har i deres inspirerende budskaber, som du kunne læse i Stjernen i januar, strikket et varmt og behageligt evangelisk tæppe, som er stort nok til at invitere hele verden indenfor, hvor de kan føle dets beskyttende indflydelse.

Tak til Gud for udgydelsen af hans Ånd. Ifør jer de smukt strikkede budskaber fra oktoberkonferencen, for det er Guds ord til hele verden i 1992. □

Præsident Benson har ofte fremhævet betydningen af familien. Han siger den er vores stærkeste værn mod vor tids onder. (TD-foto).

Hjælpeforeningen - 150 år

I 1992 fejrer kvinder overalt i verden fejrer dette gennem at tjene andre.

Sarah M. Kimball og hendes syerske Margeret Cook forenede i kærlighed deres anstrengelser for at lave klæder til de mænd, som arbejdede på templet i Nauvoo i foråret 1842.

Hjælpeforeningens første aktivitet

Syersken havde ikke råd til at købe stof, men hun ønskede at dele ud af sine evner og søster Kimball tilbød at komme med stofferne. Dette var begyndelsen til Hjælpeforeningens organisering, hvis motto er "kærligheden ophører aldrig."

Kom med jeres eget bidrag

Nu 150 år senere opfordrer Hjælpeforeningens ledere søstre overalt i verden til at bygge på dette grundlag, nemlig at tjene, således som det blev fastlagt for 150 år siden, og søstrene opfordres til at opfordres til at komme med deres eget bidrag hertil - uanset om det er ting, tid eller færdigheder - ved at tjene andre.

Som festligholdelse af 150 året for grundlæggelsen af Hjælpeforeningen i Nauvoo i Illinois den 17. marts 1842 beder Hjælpeforeningens præsidentskab søstrene om at fejre dette 150-år gennem tjenesteprojekter med mottoet "kærligheden ophører aldrig" som tema.

Præsidentskabet for Hjælpeforeningen ønsker at alle hjælpeforeningskvinder engagerer sig i samfundsnyttigt arbejde, for at markere Hjælpeforeningens jubilæum. (TD-foto).

- Vi yder barmhjertighedstjeneste hele året igennem, sagde præsidentinden for Hjælpeforeningen søster Elaine L. Jack.

Nye tankebaner

- Vi kan nu række ud til flere end nogen sinde før og være en større indflydelse til gavn for det gode, når vi nu planlægger projekter, som vil lede os ind i nye tankebaner og derved komme til at tjene andre i vort samfund.

- Vi ønsker at søstrnene ser tilbage til Hjælpeforeningens rødder, men også at de ser

I anledning af 150-års jubilæet udsender Kirken en smuk hjælpeforeningsplakat.

fremad og erkender, at der stadiger meget at gøre i form af at række ud mod samdfundet. Når vi oplever den ånd, som kommer gennem at tjene, som kan denne fejring af 150-året give anledning til endnu større tjenester end nogen sinde før.

I henhold ti retningslinierne for festligholdelsen, så skal hver eneste lokal festligholdelse være et "fejring gennem tjeneste projekt", som omfatter alle søstrene i en meningsfyldt tjeneste og giver dem mulighed for at udvikle og udøve barmhjertighed, nyde et forenet søsterskab samt planlægge og udføre en eller flere lokale tjenesteprojekter, som vil være til velsignelse for for mennesker i samfundet.

- Der vil blive stor gavn, når alle i en enhed er involveret i at finde frem til det bedste projekt, forklarede præsidentinde Jack.

Tag alle del

- Hvis alle deltager i drøftelsen af, hvilket projekt man skal udvælge, deltager i undersøgelsen heraf, træffer beslutningerne sammen og derefter bønsomt overvejer, hvad der er bedst for samfundet, vil dette blive et stærkt bånd, der vil knytte de søstre sammen, som deltager og så vel som at være til stor gavn for samfundet.

Hver eneste søster kan bidrage til projektet på sin egen måde, og gøre brug af sine egne færdigheder og tid. En har måske kun tid til at planlægge, , mens en anden har tid til selve projektet.

Find jeres egne rødder

Præsidentinde Jack tilføjer: - Vi beder de lokale ward og grene om at finde frem til grundlæggelsen af Hjælpeforeningen i deres eget område, så de kan anerkende disse rødder og bygge på dem.

En international satellitudsedelse, der fejrer dette verdensomspændende søsterskab, vil blive udsendt den 14. marts fra Tabernaklet og sendt via sattelit til frem kontinenter.

Hver lokal enhed skal udfærdige en historisk optegnelse over dets egen hjælpeforening og medtage den i præsentationen "Et fællesskab af søstre", som skal gives til søstrene i nærheden af den 14. marts samt deres tjenesteprojekt, altsammen som en del af 150-året.

Fokus på læsefærdighed

Hjælpeforeningen vil også fokusere på læsefærdigheden i 1992.

- Vi tror, at hver eneste kvinde bør have mulighed for at lære at læse og skrive, så hun kan lære evangeliet, undervise sin familie og forbedre sine egne forhold. Vi ønsker at søstrene er opmærksomme på, hvordan de kan hjælpe sig selv og andre frem til en grundlæggende læsefærdighed. Dette gælder ikke blot i udviklingslande, men også i i-lande, siger præsidentinde Jack.

Retningslinier for dette læsefærdighedsprojekt vil blive fremsendt til de lokale ledere næste år når undersøgelserne i forbindelse med læsefærdighed og uddannelse er gennemført.

- Vi håber, når vi nu når denne milepæl i Hjælpeforeningen, at vort fokuys leder os frem til en bedre forståelse af vort motto "kærligheden ophører aldrig" siger Cieko N. Okazaki, som er førsterådgiver i Hjælpeforeningen.

Tænk på de mirakler, som kan indtræffe overalt i verden gennem denne festligholdelse i form af tjeneste. En af de største former for gavn, som vil komme herved er den enighed, som vi vil føle overalt i verden. Vore søster vil føle sig involveret i noget, som er større end dem selv, og i en verdensomspændende og værdifuld sag, slutter præsidentinde Jack. □

Jørgen Ljungstrøm 1923-1991

Mangeårig leder for Kirkens oversættelse i Danmark død.

Jørgen Ljungstrøm som masser af kirkeoversættere husker ham i kontoret på Vodruffsvej i København. (TD-foto).

Med Jørgen Ljungstrøms død søndag den 10. november 1991 siger Kirken i Danmark farvel til en glad og farvestrålende person, som både i første række og bag kulisserne har spillet en stor rolle.

Jørgen voksede op sammen med sine tre brødre i Vigerslev i Køben- havn og gik på sangskolen i København som barn.

I Messen på Købmagergade fik Jørgen en læreplads inden for tøjbranchen, og samme sted mødte han Grethe, som også var i lære. De blev gift i 1945 og fik tre børn - Claus, Dorrit og Hannah.

Jørgen og Grethe blev døbt den 25. august 1956 og blev hurtigt involveret i Kirkens aktiviteter med ansvarsfulde stillinger. Jørgen har både været grenspræsident og medlem af højrådet i Københavns Stav.

Det umiddelbart mest synlige tegn på Jørgens virke i Kirken findes inden for musikken. Han var medlem af den komité, der stod for den nuværende sangbog, og han var den store samlende kraft bag den nye sangbog, som ventes at udkomme snart.

Jørgen har endvidere beriget musiklivet i Kirken i Danmark som dirigent for Danmarks Mormonkor, der oplevede at optråde på turné i Amerika og i Rebild Bakker.

I mange år dirigerede Jørgen wardskoret i Københavns 3. Ward og Københavns stavskor, hvor hans altid smittende smil og overraskende grimasser har fået mange kor til at smile. Jørgen dirigerede også det danske kor ved indvielsen af templet i Stockholm.

En mindre kendt del af Jørgens liv er, at han i flere år indtil sin pensionering virkede som Røde Kors-besøgsven i et fængsel.

De sidste godt 20 år var Jørgen ansat i Kirken. Først på Distributionscentret, men efter ganske kort tid som leder af Kirkens oversættelseskontor og redaktør af Stjernen.

De sidste 2 år, inden Jørgen blev pensioneret i 1990, var han redaktør for Kirkenyt, de lokale sider i Stjernen, hvor han hævede kvalitetsniveauet. Jørgen tilkommer en stor del af æren for, at Kirkenyt læses først af mange læsere.

Jørgen havde mange planer med sin pensionisttilværelse, som fik en brat afslutning, da han blev alvorligt syg. Jørgen og Grethe fik bl.a. en missionskaldelse til et besøgscenter i San Diego i Californien, men måtte desværre afslå pga. sygdom.

Efter længere tids sygdom døde Jørgen, og vi er mange, der savner ham. Men vi ser frem til at møde ham igen.□

Redaktionen

Slægtsforskningen trives på Bornholm

Kirken bliver kendt på grund af dens store ressourcer i forbindelse med slægtsforskning.

Frants Bøving, der er en af hovedkræfterne bag Bornholms Slægtshistorisk Center, slapper af med fiskeri. (Foto: Bøving).

På Bornholm har Kirkens medlemmer på trods af deres lave antal haft stor indflydelse på slægtsforskning i al almindelighed.

For tre år siden stiftedes Bornholms slægtshistoriske forening som en slags udløber af Centralbibliotekets lokalhistoriske arkiv. Denne forening er et udtryk for en stærkt voksende interesse for at finde sine rødder.

Oprindeligt var der blot nogle få, som, når de mødtes på arkivet for at forske i deres slægt, blev enige om, at slå sig sammen og stifte en forening, så de kunne hjælpe hinanden.

Allerede til den første samling, kom der omkring 40 mennesker, og i dag er der flere end 60 medlemmer af Bornholms slægtshistoriske forening.

Kom helt fra Australien

Frants Bøving, som bor i Åkirkeby og er grenspræsident i Rønne, var en af medstifterne af den lokalhistoriske forening. Længe før han blev medlem af Kirken, begyndte han at interesser sig for slægtsforskning. Han stammer selv fra Sønderjylland, men opdagede på et tidspunkt, at hans mormor var bornholmer.

For tre år siden var han med til at oprette et slægtshistorisk center i Kirken i Rønne som en underafdeling af det noget større i København. Det var en stor hjælp og en virkelig forbedring, da det kan være kostbart at rejse til København for at søge oplysninger om slægten.

- Derfor hjælper vi også gerne interesserede slægtsforskere med vores indeks, fortæller Frants Bøving, idet han taler om ordinanseindekset, IGI. - Folk kommer langvejs for at søge, tilføjer br. Bøving og fortæller, at en sommer havde han besøg af folk så langvejs fra som Australien.

- Centralbiblioteket har oplysninger fra hele Bornholm, fortæller br. Bøving. - Vores kartotek her i Kirken omfatter hele Danmark, så man har mulighed for at finde navne fra hele kongeriget.

Mange bornholmere drager stor nytte af dette ordinanseindeks, som br. Bøving på denne måde har stillet til rådighed. Selv om Kirkens medlemstal på Bornholm er lille, så er den blevet kendt i slægtsforskerkredse på grund af br. Bøvings indsats. □

Lisbeth Andersen

"Skipper" Frants Bøving på Sydtank i 1989. (Foto: Bøving).

DE JYSKE 'APUP'ERS' TEMPELTUR

54 unge og 50 pladser

Underholdningen på færgen stod Søren Holmboe, Thomas Bornemann og Frank Nielsen for. (Foto: BL).

De unges tempeltur i efterårsferien 1991 blev en oplevelse udover de sædvanlige. Vi var nemlig 54 med i en bus til 50 personer. Det gav selvfølgelig lejlighed til at komme hinanden nærmere i dobbelt betydning. Bussen startede søndag nat i Odense kl.24, og ruten gik videre til Fredericia, Esbjerg, Herning, Århus og til sidst Frederikshavn. Færgeoverfarten gik stille og roligt, og vi mødte endda enkelte andre tempelrejsende.

De spillegale

Stille og roligt, ja ja, altså lige bortset fra Søren Holmboe fra Esbjerg, Frank Nielsen og Thomas Bornemann fra Fredericia, som underholdt det halve af færgens passagerer med guitarspil og fællessang. Andre forsøgte (forgæves) at få lidt søvn i øjnene. Men tiden gik med almindelig hyggesnak og slikspiseri. Turen op gennem Sverige gik hurtigt, fordi vi havde masser af sjov, lige fra Søren Holmboes skriftstedsviden og sang, til Anders Andlæsning, spil og almindelig hygge.

Violinen fik en tur

Midtvejs blev Hans-Henrik Grabe opfordret til at spille for os. Han var nemlig kommet direkte fra et violinspillestævne i København, så derfor lå violinen i hattehylden. Det gik også fint. (Knap så melodisk lød det, da en af pigerne skulle forsøge sig som violinist!).

En primarylærer imponeres

Da vi nærmede os Stockholm, begyndte en gruppe af de unge piger at synge sange fra det medbragte sanghæfte, og da det var slidt op, begyndte de så at synge primarysange efter hukommelsen. Det var (set med en primarylærers øjne) imponerende, hvor mange sange disse unge mennesker kunne huske. Det var virkelig dejligt at opleve, at de havde så meget med i hukommelsen af deres børnelærdom. Vor chauffør fandt hurtigt vandrehjemmet i Nynäshamn, og næste morgen var vi tidligt oppe, da arbejdet startede kl. 8.00.

De unges ro overrasker tempelpræsidentparret

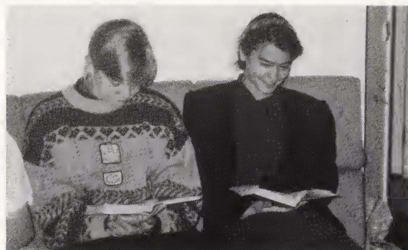
Mens de unge ventede på at blive kaldt ind til dåbslokalet var der en imponerende ro i annekset, hvor de opholdt sig. Alle sad meget stille og læste i Mormons Bog, de fleste fordi de var i gang med seminar. Tempelpræsidentparret kom ind til dem, idet de troede, at det var nødvendigt at sætte en video til for at holde de unge i ro, men det var absolut ikke nødvendigt. De var utroligt ærbødige.

Ønskede at udføre flere dåb

Formiddagen gik, og templets medarbejdere troede, at vi så var færdige. Men det var de unge bestemt ikke indstillet på. De ville udføre flere dåb! Så derfor måtte templets medarbejdere finde flere navne frem, og der blev udført mange dåb!

Fireside med tempelpræsidentparret

Om eftermiddagen holdt tempelpræsidentparret en fireside i kirkebygningen. De fortalte om sig selv og om, hvordan de gennem deres arbejde i kirken var blevet i stand til at gøre ting, som de aldrig havde troet muligt, og komme steder, de aldrig havde troet, de skulle komme. De fortalte også, hvor imponerede de var over de unges ærbødighed i templet, og sagde, at de aldrig havde set så mange eksemplarer af Mormons Bog i dåbsværelset før. Vi fik også en klaversolo med Thomas Bornemann fra Fredericia ved klaveret - den charmetrold. Carl-Johan var nemlig blevet helt misundelig over, at pigerne altid flokkedes om Thomas ved klaveret, så nu skulle han have en chance for at spille - uden alle disse forstyrrende elementer! Til slut fik tempelpræsidentparret overrakt en gave, noget typisk dansk, nemlig en platte med et af Piet Heins berømte "Gruk".

Aldrig er der blevet læst så meget i Mormons Bog, som da APUP ventede på at komme til. (Foto: BL).

Nåede de bussen?

Da bussen skulle køre, var vi ret overbeviste om, at alle var med i bussen. Bent Bisgaard var sikker på, at vi lavede sjov med ham, og luntede stille afsted - lige til han opdagede, at bussen virkelig havde tænkt sig at køre uden ham - sikke en spurt! Bagefter opdagede vi også, at Lars Nielsen stadig var i templet. Så resten af rejsen hed det: "Er Lars og Bent med? Godt så kører vi!"

Gæt og grimasser - og vidnesbyrdmøde

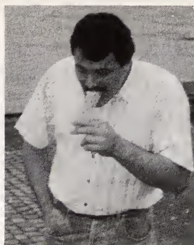
Da vi kom hjem til vandrehjemmet om aftenen havde vi først en hyggetime med "Gæt og Grimasser" ledet af Jette L. Jensen fra Odense, og det var mægtigt sjovt. Så fik vi forfriskninger, og vi var ved at være trætte - men de unge ville have et vidnesbyrdmøde! Så vi havde vidnesbyrdmøde i mere end 1 time, og der var rigtig mange, som bar deres vidnesbyrd, også blandt de helt unge.

Arbejdsdeling

Næste morgen tog det halve hold afsted til dåbsessioner, mens resten fik gjort vandrehjemmet rent og pakket bussen. De, som ikke fik lejlighed til at gøre flere dåb, havde mulighed for sportsaktiviteter i kirkebygningen. Vi nåede heldigvis at få taget et fællesbillede foran templet. Tempelpræsidentparret kom til templet i det samme, så de kom med på billedet.

Gamla Stan besøges

Efter middagen kørte vi ind til Stockholm City, hvor bussen parkerede ikke langt fra kongeslottet. Vi havde så et par timer fri og gik rundt i "Gamla Stan" i små grupper, hvor vi oplevede lidt af hvert, og fik købt alt det nødvendige til hjemturen såsom slik, frugt, bånd til walk-man'en m.m.

Chauffør Erik beviste sit talent til at spise gigant-negerboller. (Foto: BL).

Lars fra Esbjerg forsynede sig da der skulle spises burgere. (Foto: BL).

Til højre ses hele gruppen foran templet i Västerhanninge, inklusive tempelpræsident Johnson. (Foto:BL).

Hans Henrik Grabe greb fiolen og gav et nummer. (Foto: BL).

Tempelpræsident- og præsidentinde Johnson. (Foto: BL).

Nå, det troede du!

Erik, vores chauffør, som syntes at have fået sig en velfortjent lur i bussen, skulle ikke snydes, syntes pigerne, så de havde købt en kæmpe flødebolle til ham. Den ku' han da lige klare i een mundfuld - troede han!

55 burgere til sultne hellige

Turen hjem gik hurtigt, og højdepunktet var, da vi alle kom på burgerbar, hvor ekspedienten troede, at han hørte forkert, da vi bestilte 55 burgere. De fik travlt! Det fik drengene også - med at spise rester! For selvfølgelig skulle pigernes rester ikke smides væk, når der var drenge i nærheden.

Ramte vi en kutter?

Da vi endelig ved 23.30-tiden ankom til Göteborg, gik det op for os, at det da vist blæste ret meget: Færgen var en halv time forsinket pga. hårdt vejr. Ventetiden blev, trods det sene tidspunkt fordrevet med sjove selskabslege. Ombord på færgen fortsatte morskaben, i hvert faldt for dem, som ikke blev søsyge. Ude på Kattegat gik bølgerne højt, og færgen huggede flere gange så hårdt i søen, at vi overvejede, om den sejlede fiskekuttere ned!

Frederikshavn Gren gav morgenmad - kl. fire om morgenen!

Men klokken fire kom vi til Frederikshavn, og i kirken havde de morgenmad klar til os: rundstykker og basser. En halv time senere kørte vi videre hjemad, men nu var der ikke længere en eneste der var vågen. Altså lige bortset fra chaufføren, der på helt suveræn vis havde fragtet os hjem med alle mand, m/k. Tak for turen, Erik, Birgit, Carl-Johan m. fl. □

Bodil G. Christensen
Herning Gren.

Mormon forum

Hvordan kan man gøre det lettere for familiemedlemmer, som ikke kan overvære en tempelvielse?

Hvordan vi gjorde det:

Jonna Folkmann. Københavns 2. ward.

Imødekom familiens behov for at samles

Det er jo tit foreslået, at man tager dem med til templet, og der sørger for, at nogen (en god ven) bliver udenfor sammen med dem. Jeg synes det er problematisk, for hvem skal afholde rejseudgiften. Men har man råd, ja så er det fint, for så bag efter at gå et eller andet sted hen sammen. Jeg valgte at give middag nogle dage senere hjemme, og der hygge om familien. Men det er desværre rigtigt, at familien efter deres målestok ikke syntes der havde været noget bryllup og at det bare var én af mange hyggemiddage, hvor vi alle var samlet. □

Jonna Folkmann
København 2. ward

Fortæl familien, hvad der skal foregå

Jeg tror ikke, at man kan fjerne skuffelsen helt for de slægtninge og familiemedlemmer, der ikke kan overvære en tempelvielse. Men her er, hvad vi har gjort. Da vort første barn skulle velsignes, inviterede vi vore slægtninge med i kirken. De kom, men kunne ikke lide det. En af dem sagde, at det var blasfemi. Fra da af fortalte vi dem, hvad der skulle foregå, når børnene skulle velsignes, døbes eller have præstedømmet. Vi sagde til dem, at de var velkomne til at være med, men de valgte stort set altid at blive væk. De to gange vi nu har haft vielser i templet, er vore mødre blevet inviteret til både bryllupsmiddagen og receptionen. Det har de deltaget i, når deres kræfter slog til og uden store beklagelser over ikke at kunne være med i templet. □

Willi Bloch Johansen
København 3. ward

Fortæl familien, at beslutningen ikke kan ændres

De familiemedlemmer, der ikke kan overvære en tempelvielse, kan være inaktive

Henning K. Frederiksen Roskilde ward.

medlemmer, eller det kan være nære familiemedlemmer, som ikke er medlemmer af kirken. I begge tilfælde må man forvente, at de er uforstående overfor, at vielsen foretages i templet i Stockholm, og de vil forsøge at få dette ændret. Den største hjælp både for brudeparret og for disse familiemedlemmer - måske forældre - er, at brudeparret, samtidig med at de fortæller dem, at nu skal der være bryllup, på en venlig måde forklarer, at sidste dages hellige lader sig vie i templet i Stockholm - og det kan ikke ændres. Foreslå så også, at der efter hjemkomsten fra templet kan holdes en højtidelighed i kirkebygningen i forbindelse med den reception, som er sædvane i kirken. Ved højtideligheden - som ikke må være en efterligning af folkekirkens bryllupper - kan der holdes en tale om evigt ægteskab og om familiens betydning i frelsesplanen. Disse emner finder genklang hos mange ikke-medlemmer og er således et godt missionærredskab. De vil også i hele forsamlingen skabe en forståelse for, at parret valgte en tempelvielse. Lykke til med brylluppet. □

Stavspatriark
Henning K. Frederiksen

Lad familien deltage mest muligt i forberedelserne

Det er en glæde og stor velsignelse, at kunne blive beseglet for tid og al evighed i Herrens tempel. Det er den rigtige måde at begynde sit ægteskab på, for et sidste dages helligt ægtepar. Men for den eventuelle familie, som ikke er medlem af kirken, og som naturligvis ikke kan deltage ved selve beseglingen, er det ofte forbundet med svære følelser.

Følgende kan være en hjælp til at gøre et tempelægteskab til en glædelig begiv-

Biskop Jens Andersen Allerød ward

enhed, også for de forældre, søskende eller nære familie som ikke kan deltage ved selve beseglingen i templet.

Det er vigtigt at forstå, at ens forældre og familie elsker en, og ønsker det bedste for ægteparret. Deres opfattelse af ægteskabet og forståelse af templets hellighed er en helt anden end den, vi besidder.

Udtryk derfor forståelse for deres synspunkter, elsk og respekter din familie, og søg at forklare jeres holdning og valg i relation til tempelægteskabet.

Man kan opfordre familien til at være ved templet, følge ægteparret til "døren" og til at tage imod parret når beseglingen er overstået. Det er min erfaring, at de familiemedlemmer der er med på tempelgrunden også kan føle stedets hellighed. Det vil være en stor hjælp at fortælle om templet og dets betydning for frelsesplanen. Lad dem eventuelt møde en af templets medarbejdere, som kan fortælle om templet.

En senere reception, eller møde med musik og taler om ægteskabet og med brudevals, er en god mulighed for at engagere sin familie i brylluppet. Lad familien blive en aktiv del af forberedelsen og udførelsen af arrangementet.

Del jeres kærlighed og vidnesbyrd om evangeliet og tempelægteskabet med jeres familie. Forældre og familie, som ikke er medlemmer af kirken, har i sådanne situationer specielt behov for at føle deres børns kærlighed og respekt, således at de ikke føler, at de har mistet en søn eller datter, men snarere er kommet dem nærmere. Derved kan et tempelægteskab blive en smuk oplevelse for alle parter. Men en meget vigtig faktor i denne sammenhæng er, hvorledes ægteskabet leves efter tempelordinansen. Ved at vise at evangeliet og tempelpagterne gør en positiv forskel i ægteskabet, vil familien udvikle større forståelse og måske endog taknemmelighed. □

Jens Andersen, Biskop
Allerød ward

KORT SAGT:

1. **Imødekom familiens behov for at samles**
2. **Fortæl familien, at beslutningen ikke kan ændres**
3. **Fortæl familien, hvad der skal foregå**
4. **Lad familien deltage mest muligt i forberedelserne**

VIDNESBYRD FRA LÆSERNE

Herrens sagte hvisken

Søster Lis Billeskov reddede sit nyfødte barn, fordi hun lyttede til Ånden. (TD-foto).

Kender du Herrens sagte hvisken? Ved du, når Herren taler til dig? Lytter du, og retter du dig så efter, hvad der bliver sagt?

Når mine børn har fødselsdag, går mine tanker altid tilbage til den dag, jeg fødte dem. Således også da min yngste søn for nylig fyldte år, da gik tankerne 30 år tilbage.

Jeg var netop kommet hjem fra klinikken. En aftenstund sad jeg og hyggede mig med mit strikketøj. Egentlig var det tid at gå i seng og få lidt hvile, inden jeg skulle amme igen, men alt åndede fred og idyl. Alle tre børn sov, og der var fred og ro. Så jeg strikkede videre. Men så lød en sagte røst i mit venstre øre: "Gå nu i seng". Jeg undrede mig - for jeg var helt alene i stuen. Jeg havde nu ikke lyst til at gå i seng, så jeg overhørte stemmen - også anden gang, stemmen talte til mig.

Så sagde stemmen tredje gang: "Gå nu i seng". Lettere irriteret lagde jeg strikketøjet til side og begav mig ind i soveværelset tids nok til at redde min nyfødte fra den visse kvælningsdød. Imens jeg havde hygget mig, havde barnet fået mavet sig op i sengen og lå nu med ansigtet helt oppe i hjørnet af sengen, hvor pyntepuden stod og lukkede af for hans vejrtrækning.

Siden har Herren ikke skullet tale tre gange til mig. Jeg er ikke i tvivl, når Herren taler. Har jeg bedt om vejledning, så ved jeg, at den første indskydelse, jeg får derefter, er svaret. Det er naturligt for os i vore daglige bønner at bede om Herrens vejledning i de ting, vi har med at gøre. Lad det også blive naturligt for os at lytte - og ikke mindst at rette os efter det, der bliver talt til os. □

Lis Billeskov Jansen
Københavns 1. Ward

FOLKEDANS I KØBENHAVNS STAV I 25 ÅR - og hvad derefter?

Adskillige rynkede bryn - tungsindige overvejelser og meget mere fulgte bekendtgørelsen om, at folkedans - som det hidtil var kendt - skulle ophøre, og en ny struktur holde sit indtog fra 1. januar 1992.

Nye retningslinier

Det vil nok være på sin plads her at nævne lidt om baggrunden for de indførte ændringer. I 1990 indførtes i U.S.A. og Canada og i 1991 i resten af Kirken et nyt budgetsystem - budgettildelingsprogrammet. I den forbindelse holdt Det Første Præsidentskab nogle taler, hvorfra jeg her skal citere flg.:

"De fleste afgørelser skal overlades til jer, Kirkens medlemmer, der handler i harmoni med principperne, der står i retnings- linierne. Ændringen vil kræve en betydelig tilpasning i vores måde at tænke på. Det vil ikke være muligt at gøre alt det, vi hidtil har gjort, på samme måde som tidligere. Det vil medføre en uundgåelig begrænsning i aktiviteterne. Det er meningen. Der må nødvendigvis komme nogle valg. Men intet væsentligt vil gå tabt, tværtimod vil noget væsentligt blive genopdaget - fundet igen!" (Ældste Boyd K. Packer, fireside, 18 feb. 1990).

Kør ikke fast

"Når vi arbejder under dette nye program, lad os da ikke være spidsfindige eller beklage os. Lad os ikke køre fast i diskussioner om fordeling af kroner og ører. Lad os ikke være bekymrede eller blive ophidset over eksotiske udflugter, der nu ikke er mulige. Sådanne udflugter kan være dejlige, og vi er alle enige om, at unge skal have det sjovt, vejledt af Kirkens funktionærer og lærere. Men disse funktionærer og lærere, unge mænd og unge piger er opfindsomme mennesker, der med tro og gennem bøn kan skabe aktiviteter, der ikke koster mange penge, og samtidig vil give et stort udbytte i form af sunde forlystelser og trosopbyggende aktiviteter. Måske bør vi interessere os mindre for at have det sjovt og mere for tro. Dette er et nyt og vidunderligt program. Som med alle nye programmer vil der være enkelte punkter, der må rettes undervejs."

"Lad mig endvidere sige i forbindelse med aktiviteter, at jeg anser aktiviteter for vigtige, især for vore unge. Socialt samvær er nødvendigt. Unge holder af at være sammen med andre, og det er væsentligt, at de får lejlighed til det."(Præsident Gordon B. Hinckley, fireside 18. feb. 1990).

"Disse skridt kom efter langvarige drøftelser og inderlig bøn hos dem, der er opretholdt som profeter, seere og åbenbarere. Med apostlen Paulus' ord: 'Det er jo ikke sket i en afkrog" (Ap.G. 26:26). (Præsident Thomas S. Monson, fireside 18 feb. 1990)

"Brødre og søstre, jeg opfordrer jer nu til at se ud over grænserne for jeres egne ward, hæv jer og få en større vision af Guds værk." (Præsident Gordon B. Hinckley, fireside 18. feb. 1990)

Det er altså i denne ånd, vi bør se disse ændringer.

De praktiske ændringer vil bestå i flg.:

1. For alle 10 - 14 årige medlemmer i Københavns Stav bliver der folkedans i eget ward - dog vil Københavns 2. ward gæste Københavns 4. ward og Helsingør Gren gæste Allerød ward indtil de selv er "store" nok.

Masser af unge har i tidens løb lært Kirken at kende via folkedanserne. (TD-foto).

Hvor ofte der danses lokalt afgøres lokalt. Der bør danses mere end en gang om måneden, men det kan kun ske om lørdagen. Der kaldes lokale danseledere og instruktører.

Folkedanserne optræder året rundt masser af s sernes optræden sidste sommer i Tivoli. (TD-foto

2. De 14 - 18 årige danser ligeledes lokalt, men der er mulighed for, at de lokale øvelser i en periode bliver sammen med nabowardet pga. for lille antal.

3. En lokal præstedømmeleder har ansvaret for folkedansen og bør være til stede ved alle de lokale danseøvelser m.m.

Alle enheder øver det samme repertoire. Musikken le-

veres fra Stavens aktivitetskomité (Marion Anderson), men for egen regning.
4. Det hidtidige 2. hold og opvisningsholdet danser på multiward-plan på faste lørdage. De skal samtidig fungere som danseledere/instruktører/hjælpeinstruktører, og der vil derfor blive nogle ekstra "leder/instruktør uddannelsesdage", der annonceres efterhånden, idet der vil blive taget hensyn til enhedernes aktivitetsplaner.

På multiward-plan har en "ko-ordinerende præstedømmeleder" ansvaret for dansen og indtil videre er det grenspræsidenten fra Slagelse, Finn Lykkegaard.

Der vil muligvis blive en overgangsordning for det hidtidige 1. hold, men i skrivende stund er det ikke afgjort.

Fra Københavns Stavs aktivitetskomité vil str. Marion Anderson og str. Julie Bernskov virke som danseledere/instruktører, herunder med oplæring af nye ledere/instruktører.

Fremover vil de unge komme til at øve i deres egen kirkeenhed. (TD-foto).

steder rundt om på Sjælland. Her fra folkedan-).

Datoer og tider

De faste dansedatoer/tider er: 4. januar (særlig instruktionsdag), 18. januar, 22. februar, 14. marts, 25. april, 16. maj, 13. juni, 22. august, 19. september, 24. oktober, 14. november og 12. december. 2. hold begynder kl. 12.00. Instruktør/opviser kl. 14.00.

Giv tid til omstillingen

Der vil nok gå lidt tid før dette fungerer efter hensigten, men jeg er ikke i tvivl om, at det kan betyde fremgang. Lad mig nævne nogle af fordele, jeg ser ved lokal folkedans: Kortere transport, lettere for lokale ledere at aktivere potentielle dansere, lettere for dansere at tage kammerater med, lettere at have undersøgere med, mulighed for lokal optræden, nemmere ved at skabe et godt forhold lokalt.

Så - hvis alle vil gøre deres del og tro på, at Kirken fortsat ledes gennem guddommelig vejledning - vil der fortsat være folkedans - der vil fortsat være shows - der vil fortsat være socialt samvær. □

Finn Lykkegaard
Grenspræsident
Slagelse gren

Folkedanserne er et af Kirkens blikfang udadtil. (TD-foto).

Ny biskop i Esbjerg

Anna Liisa og Poul Erik Buur. (Foto: Buur).

Poul Erik Buur er blevet kaldet og indsat som ny biskop i Esbjerg Ward.

Søndag den 10. november 1991 afløste Poul Erik Buur biskop Erik Ryttersgård, som havde siddet i godt 8 år.

Biskop Buur er gift med Anna Liisa Buur, der er præsidentinde for stavens Hjælpeforening i Aarhus Stav.

Meget overrasket

- Jeg var totalt uforberedt, da jeg fik kaldet som biskop. Jeg mente, at det var sådan en stiltiende aftale mellem Herren og mig, at jeg ikke skulle have flere æg ned i min kurv, fortæller Poul Erik Buur.

- Først blev jeg lidt ked af det, for jeg så pludselig vore spændende fremtidsplaner ryge direkte i vasken. Men i interviewet med stavspræsidenten vidnede en meget stærk ånd om, at han var kaldet af Gud Faderen, og han sagde i Jesu Kristi navn, at jeg var kaldet.

Herren velsigner lydighed

- Allerede nu efter kort tid som biskop er min kærlighed til alle mine søskende blevet større, og jeg kan bære vidnesbyrd om, at jeg har fået ekstra kraft og tid til at sætte mig ind i mine opgaver.

- Også da jeg blev kaldet til at tage på mission til Finland kom det bag på mig, for dengang var det ikke normalt at sende danskere ud på mission. Jeg havde spændende planer - som jeg kun kan takke for ikke gik i opfyldelse.

- Jeg kan se tilbage på store uventede oplevelser og rige velsignelser, som ikke kan erstattes med noget andet. Og det er alene, fordi jeg har adlydt, når jeg er blevet bedt om at udføre en opgave.

- Allerede da stavspræsidenten gav mig kaldelsen, fik jeg en stærk følelse i mit hjerte for mine to rådgivere bror Leif Petersen og bror Karl Henrik Hansen. Kærlighed og trofasthed er kendetegnende for dem. Jeg er også glad for, at bror Johannes Dam vil fortsætte som sekretær.

Kærlighed er nøglen

- I biskoprådet ønsker vi meget, at kærlighed, ja, Kristi rene kærlighed må gennemtrænge wardet, så vi hele tiden må opbygge, løfte og hjælpe hinanden. Kirken skal for alle være et rart sted at komme, og den er stedet, hvor vi kan hente den indre fred og harmoni og balance i tilværelsen, som kun evangeliet kan give os.

- Det er med stor forventning og glæde, jeg ser frem til samarbejdet med mine rådgivere og alle mine søskende, afslutter Poul Erik Buur, den nye biskop i Esbjerg. □

Det ny biskopråd i Esbjerg ward: Fra højre, Karl Henrik Hansen, andenrådgiver, biskop Poul Erik Buur og førsterådgiver Leif Petersen. (Foto: Buur).

En ny bro

SDH-humanitær hjælp støtter de polske bønders forsøg på at klare sig selv.

Kirken tilhører den talrige gruppe af organisationer, som forsøger at hjælpe de polske bønder med at finde en ny bro mellem deres marker og mejerier.

Systemet faldt sammen i 1989

Tidligere blev nationens landbrugsproduktion koordineret centralt fra Warszawa. Bønderne fik at vide, hvad og hvor meget de skulle dyrke, og hvor de skulle sælge det. Men da styret blev ændret i 1989 faldt dette system sammen.

Ineffektive systemer

Resultatet var, at der ikke var nogen "mellemmand", ingen bro mellem producenten og forbrugeren. Et SDH-hold af eksperter, som arbejder på et humanitært projekt gennem Kirkens velfærdssystem, forsøger at finde ud af, hvordan man hjælper bønderne med at producere eller sælge deres korn, frugter, grøntsager og kødprodukter snarere end det går til spilde i marker, lader eller på vej til forretningerne. Dette hold er rådgivere sammen med TechnoServe, som er en ikke-SDH, almennyttig hjælpeorganisation.

Polen beder om hjælp

TechnoServe blev af en polsk senator bedt om at hjælpe bønder i Tarnobrzeg omkring 200 kilometer syd for Warszawa. TechnoServe besluttede efter nøje overvejelse at den bedste måde at hjælpe de polske bønder på var at oprette et ressourcecenter, der skulle råde bønderne med hensyn til, hvordan de skal producere og sælge deres produkter mere effektivt.

Man henvender sig til Kirken

Ledende funktionærer i TechnoServe, der kender til Kirkens erfaring og succes med hensyn til produktionsfaciliteter, anmodede SDH-velfærdstjenesten om at tilvejebringer ledelse og oplæring for de mennesker, som skal drive dette ressourcecenter i Sandomierz i Polen.

Efter samtaler med bønderne fandt man ud af, at de forsøgte at fungere under et ineffektivt system. En bonde i dette område forsøger eksempelvis at tjene sit brød ved at malke en eller to køer med hånden. Det giver 2870 liter om året, hvoraf 2/3 drikkes eller handles lokalt. Resten sendes på markedet, men det er slet ikke økonomisk eller effektivt at videresende så små mængder.

Går til undervejs

Bonden hælder så mælken op i vandkar for at holde mælken kold, indtil en mand fra landsbyen henter dem til en af de 144 indsamlingsstationer i distriktet. Mælken føres derpå til et ud af de syv mejerier i distriktet. Og mælken transporteres normalt med hest, hvilket ofte medfører at mælken er fordærvet, når den når frem til forbrugeren.

Det samme problem gælder for andre landbrugsprodukter. Alle disse fabrikker og mejerier arbejder ikke på fuld kraft og har ikke økonomisk kraft til at producere færdige produkter eller købe råprodukter. De har mange omkostninger og leverer dårlig kvalitet, så de ikke er konkurrencedygtige.

Kirkens velfærdstjeneste blev bedt om at hjælpe på grund af sin store erfaring. (TD-foto).

Hjælp til selvhjælp

Denne SDH-gruppe af eksperter besøgte Polen to gange, en gang i juli og en gang i september. Med Kirkens velfærdspolitik i bagtankerne drog disse mennesker ikke afsted for at løse bøndernes problemer, men snarere for at finde frem til, hvordan de kunne hjælpe bønderne med at løse deres egne problemer.

Broder, Lifferth, Chugg og Porter, som var med på dette hold, gik sammen med de lokale bønder og landbrugsspecialister for at fokusere på de problemer, som lå bønderne nærmest.

- Når vi mødtes med dem tidligt om morgenen oplevede jeg automatisk en stor sympati for deres kamp. Jeg kommer selv fra en bondefamilie, og har været vant til at arbejde længe og hårdt for at få tingene til at hænge sammen. Jeg kender til problemerne. For mig var der en følelse af broderskab, sagde broder Lifferth.

Vi skal hjælpe alle

- Da vi forlod dem, følte vi, at der var mange ting, som vi kan gøre for at hjælpe Polen. Frelseren ønsker, at vi skal hjælpe vore egne, men også alle vore brødre og søstre, som er uden for Kirken.

Når medlemmerne bidrager med tid, talenter eller midler til Kirkens velfærdssystem og humanitære hjælpeprogrammer, så hjælper de både hjemløse familier i Denver i USA og bønder i Tarnobrzeg-distriktet i Polen. De hjælper på Herrens egen måde. □

Church News,
redigeret af
Flemming Bo Pedersen

Rigtig julestemning på Maglegårds Allé

Masser af mennesker skal forbi Maglegårds Alle ved København for at se den store juleudstilling. (Foto: Hatting).

Julen blev, som traditionen byder, også i 1991 fejret med en stor juleudstilling på Maglegårds Allé.

De mange tusinde lys blev tændt søndag den 1. december kl. 18:00 af Gladsaxe kommunes borgmester, Ole Andersen.

Som særlig gæst ved åbningen deltog præsident Holland fra områdepræsidentskabet.

Havde hørt om juleudstillingen i USA

Ved åbningshøjtideligheden, som blev afholdt udenfor og ledet af stavspræsident Richard Andersen, sang missionærkoret en smuk julesalme og præsident Holland fortalte, at rygtet om juleudstillingen var så udbredt, at han havde hørt om det, før han kom, og følte sig priviligeret, at han nu kunne få lov til at deltage i åbningen af denne smukke begivenhed.

Borgmester Ole Andersen åbnede officielt udstilling ved en lille tale, hvori han roste Kirken for dens fine resultater og på hans "befaling" blev de mange tusinde lys tændt, til alles begejstring.

Både medlemmer, venner, naboer og nysgerrige overværede åbningen. Især var børnene blandt deltagerne meget begejstret for fårene, der stod og varmede sig i en lille "fåresti". De var dog ikke særlig påvirkelige af de smås overtalelsesevne, men stod blot og gloede forbavset på de mange mennesker.

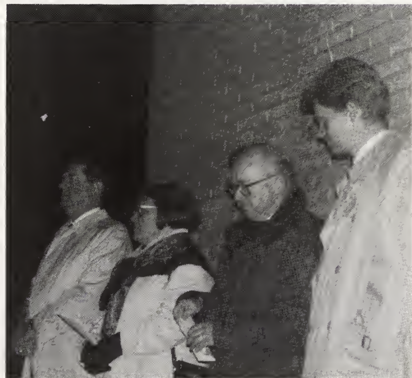
Inde i Kirken kan man i de forskellige klasseværelser se fine fremstillinger af forskellige aspekter ved Kirken. I dåbslokalet var der bl.a. en meget smuk fremstilling af formålet med tilværelsen.

Tilløbsstykke

I december måned blev der i anledning af julen afholdt flere begivenheder, der trak både medlemmer og ikke-medlemmer til sig. Der blev afholdt flere koncerter med smuk musik, både med og uden tilknytning til julen. Folkedanserne opførte et julespil med titlen "Nissedrømmen".

Juleudstillingen er en tradition i Kirken, der er kommet for at blive. Medlemmerne i hele København udtrykker deres begejstring for den, ligesom Kirkens naboer gør det. Når biler kører forbi Kirken, sagtner de farten for at få et glimt af alt det, de mange lys bestråler. Taxaer kører endda af og til en lille omvej, så kunderne kan få et glimt af den smukke udstilling. □

Jørgen Nielsen, redigeret af LVA

Ved indvielsen deltog borgmester Ole Andersen og Hanne Andersen, MF og medlem af kirkeudvalget, samt områdepræsident Holland. (TD-foto).

Kirken giver gave på 45 tons

Kirken har for nylig skænket 45 tons mad til Utah Food Bank i Salt Lake City. Richard Winters fra Utah Food Bank forklarer, at de i 1991 har assisteret 22% flere mennesker med 33% mere mad end i 1990. - Vi stod over for en alvorlig mangelsituation, og denne meget gavmilde gave fra Kirkens velfærdsprogram vil væsentlig lette situationen, udtaler Richard Winters. Gaven bestod af brød, ost, mælk, sukker, ris, bønner, mel, pasta, gelatine, peanut butter, dåsekød, oksekød og tunfisk. □
(Church News)

8 millioner medlemmer

Kirkens medlemstal rundede 8 millioner omkring 1. september 1991.

Den 8. million tog ca. 22 måneder at nå, efter at 7 millioner var nået i december 1989.

Kirken har en daglig vækst på ca. 1.500, svarende til en stav på 3.800 medlemmer på 2 1/2 dag.

Ca. 60% af Kirkens enheder er engelsktalende, 26% taler spansk og 4 1/2% taler portugisisk. 1,4% taler japansk og 1% tysk.

Kirken nåede i 1947 1 mill., 2 i 1963, 3 i 1971, 4 i 1978, 5 i 1982 og 6 i 1986. □
(Church News)

Rent vand i Guatemala

Ved en fælles indsats af lokale indbyggere og Kirkens humanitære afdeling er der gravet en ny brønd og installeret en ny vandpumpe i den lille by Santa Ana.

Biskop Juan Ovando fra Chimaltenango 1. Ward sidder i et lokalt råd. Da den lokale indsats ikke var nok til at skaffe rent vand i et område, hvor sygdomme florerede, kontaktede han Kirken.

Kirken gik ind i projektet, og den lokale regionalrepræsentant og stavspræsident fortalte om Kirkens hjælp i udvalgte områder, hvor lokale midler og arbejdskraft kan hjælpe til. □
(Church News)

Kirkens Humanitære Afdeling har skaffet rent vand i landsbyen Santa Ana. (TD-Foto).

De kvindelige missionærer i Bulgarien, der virker som sprogundervisere. (Foto: Church News).

Sprogundervisning i Bulgarien

Søstermissionærer fra Østmissionen i Wien underviser i engelsk og tysk i Smolyan i Bulgarien.

Ældste Dennis B. Neuenschwander fra De Halvfjerds, tidligere missionspræsident, fortæller, at en lokal skoleinspektør priste missionærerne for at have stimuleret til en kraftigt stigende interesse i sprogundervisningen.

Foruden sprogundervisning underviste missionærerne også i Bibelen i de større klasser. □
(Church News)

Kirkehistoriker i Sydamerika

Området i det sydlige Sydamerika har kaldet en historiker for Kirken i Chile fortæller områdepræsidentskabet, Jacob de Jager, Lynn A. Mickelsen og Eduardo Ayala A.

Rodolfo Antonio Acevedo A. er kaldet for at bevare Kirkens historie i området. Han er historiker med en magistergrad fra det katolske universitet i Chile.

Bror Acevedos magisterkonferens om Kirkens komme, vækst og udvikling i Chile blev for nylig udgivet under titlen "Los Mormones in Chile". □
(Church News)

Laser skænket til hospital i Jordan

Kirkens humanitære afdeling har for nylig skænket et avanceret laserinstrument til et hospital i Jordans hovedstad Amman.

Laserinstrumentet vil muliggøre bedre øjenoperationer og reducere antallet af komplikationer efter operationerne.

Dr. Rizk Rashdan fra Universitetshospitalet modtog gaven ved et besøg af ældste Spencer J. Condie, områdepræsident i Middelhavsområdet.

Samtidig blev der overrakt en sending brugt medicinsk udstyr og tandlægeudstyr til en forening, der virker for at opnå bedre forhold for soldaterfamilier. □
(Church News)

Rettelse

Søster Anja Bjerre udfører sin mission i England Leeds Mission og ikke i London South Mission som fejlagtigt angivet i Kirkenyts hilsen til vore udsendte missionærer. Redaktionen beklager fejlen.

Danmarks mest kendte missionær

Du har nok hørt om velfærdsmissionærer, men hvad med en basketballmissionær?

Ind i mellem de mange medie-interviews og træningen banker ældste Jensen også flittigt på døre, som alle andre missionærer. (Foto: Claus Lunde).

I de sidste måneder har flere medlemmer af Kirken end normalt fulgt med i de basketball-kampe som det danske EM-landshold har deltaget i. Grunden er den, at den 19-årige ældste Christopher Jensen fra Den Danske Mission har spillet med i en række kampe, som landsholdet har spillet mod Sverige, England og Sovjet.

- Allerede for et år siden ringede landstræner Torben Rønholt til mig i Virginia, for at høre om jeg ikke ville spille med på holdet. Men jeg slog det hen, da jeg skulle på mission, fortæller den 19-årige ældste Jensen.

De Tolv Apostle gav tilladelse

- Efter at jeg var kommet til Den Danske Mission i marts sidste år, ringede Torben igen og talte med missionspræsident Greer, der syntes, det var en god ide, hvis jeg kunne spille med på landsholdet.

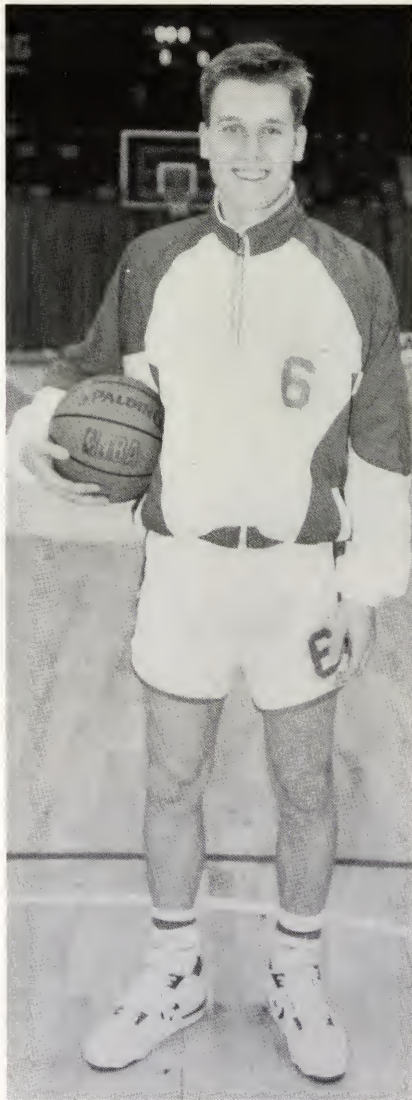
Missonspræsident Greer kontaktede ældste Oaks fra De Tolv Apostles Kvorum, der også syntes, det var en fin ide. Ældste Oaks kontaktede Det Første Præsidentskab, der gav ældste Jensen tilladelse til at spille på det danske EM-landshold.

- Mit arbejde som missionær har ikke levnet mig tid til regelmæssig basketball-træning, siden jeg kom til Danmark, fortæller ældste Jensen, der startede sin mission i Viborg i Jylland. Jeg har klaret mig med nogle løbeture, lidt armbøjninger og tilsvarende gymnastik.

Spiller ikke om søndagen

Ældste Jensens kammerat, der ikke kender ret meget til basketball, er med ham rundt til alle kampe og al træning.

- Min kammerat taler med en masse folk, mens han venter på mig, eller mens han sidder på tilskuerpladserne. Faktisk fortæller han, at han

Masser af danske mormoner har i de sidste måneder ivrigt fulgt med i landsholdets basketball-kampe for at se ældste Jensen i aktion. (Foto: Claus Lunde).

aldrig har uddelt så mange brochurer om Kirken eller talt med så mange mennesker, som efter vi blev kammerater, fortæller Christopher Jensen.

Mange af Kirkens medlemmer blev meget overraskede, da de hørte at ældste Jensen havde fået lov til at komme på EM-landsholdet, nogle få blev bekymrede for om det betød, at ældste Jensen var tvunget til at spille basketball om søndagen.

- Jeg spiller bestemt ikke basketball om søndagen, fortæller ældste Jensen. Landstræner Torben Rønholt ved, at vi mormoner ikke dyrker sport om søndagen, og for at være helt inde i, hvad en missionær kan tillade sig, har han endda fået den lille hvide håndbog for missionærer.

Enestående omtale af Kirken

Man skal mange år tilbage for at finde et lignende omfang af positiv presseomtale af Kirken, som det ældste Jensen har skaffet.

Ældste Jensen har været interviewet i DR TV og i snesevis af andre medier. Han er blevet omtalt positivt i stort set samtlige landets dagblade. Selv formiddagsbladet BT har bragt en stor positiv artikel om den unge missionær. Og hvornår er det sidst sket?

- Det har været meget spændende at missionere på denne måde, fortæller ældste Christopher Jensen. Det har været en anden måde at få folk til at høre om Kirken. Efter alt det her håber jeg, at folk vil tale med missionærerne.

- Jeg håber også, at medlemmerne vil drage fordel af denne nye situation, hvor mange mennesker taler om Kirken, for i sidste ende tror jeg, at Gud ønsker det på denne måde, slutter ældste Jensen. □

Carsten Gram

Åbent brev til Kirkens medlemmer

Ældste Paul H. Dunn har bedt Det Første Præsidentskab og De Tolvs Råd om at udsende et åbent brev til Kirkens medlemmer. Hans brev lyder:

23. oktober 1991

Jeg er blevet anklaget for forskellige aktiviteter, der er upassende for et medlem af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige.

Jeg bekender, at jeg ikke altid har været nøjagtig i mine taler og bøger. Desuden har jeg deltaget i andre aktiviteter, som er uforenelige med det høje og hellige embede, som jeg har virket i.

Alt dette angrer jeg dybt, og jeg beder om tilgivelse fra enhver, jeg måtte have krænket.

Mine brødre blandt generalautoriteterne har i en længere periode indgående undersøgt de anklager, der er rettet imod mig. De har vurderet materialet. De har irettesat mig og pålagt mig en hård straf.

Jeg accepterer deres kritik og den pålagte straf, og jeg lover at leve således, at jeg fortjener deres tillid og fulde fællesskab.

Ved at fremsætte denne indrømmelse anmoder jeg om forståelse fra mine brødre og søstre i hele Kirken og forsikrer om min vilje til at leve således, at der skabes større respekt for den sag, jeg elsker så højt, og således, at Herren min Forløser æres. □

Med venlig hilsen
(underskrevet)
Paul H. Dunn
(Church News)

Jeg - en Herrens tjener

Ældste Lybæk, Jim og "Lotti". Lotti er 103 år. (Foto: Lybæk).

Ja, så er jeg et godt stykke igennem min mission, og det er slet ikke til at forstå, at jeg nu har været væk fra Danmark så længe. Jeg skriver, fordi jeg i de sidste 6 måneder har lært noget, som jeg håber kan være mange til hjælp. Grunden til, at jeg har valgt at kalde denne artikel "Jeg - en Herrens tjener", er, at det er den vigtigste ting, jeg har lært - jeg er ikke andet end en tjener for Herren! Før jeg tog afsted, havde jeg en eller anden idé om, at en mission ville lære mig en masse om skrifterne, og om hvordan man holder en brandtale, lære mig at blive leder, og at jeg ville komme hjem som en åndelig gigant med et par hundrede dåb bag mig.

Og på nær det med dåbene, så har jeg opnået en masse af det, som jeg håbede. Men Herren har lært mig sandheden af kong Benjamins ord i Mosiah 2:21-22: "... dersom I skulle tjene ham af hele jeres sjæl, ville I dog være unyttige tjenere. Og se, alt, hvad han fordrer af jer, er, at I skal holde hans bud ..."

Jeg har virkelig set vigtigheden af at have en kristuslignende kærlighed til andre mennesker og at tjene dem, for "når I er i jeres medmenneskers tjeneste, tjener i blot Gud" (Mosiah 2:17). Det bedste ved at tjene andre er at se den forandring, som sker i deres liv, for det ændrer nemlig også ens eget liv. Jeg vil gerne fortælle om 2 episoder, der lærte mig vigtigheden af tjeneste.

Den første er om et projekt, som blev indledt af min første kammerat, ældste Cutler, ca. 2 måneder før jeg kom til mit første område. Der er sådan, at alle missionærer yder 4 timer om ugen i samfundstjeneste eller i andres tjeneste.

Spredte glæde

Vi brugte vores timer på et hospital, hvor vi hjalp de gamle fastboende med aktiviteter, gik ture med dem i deres kørestole, spillede "carpet-bowling" med dem, madede dem og meget mere. Jeg arbejdede dernede i ca. 4 måneder, og det var en stor oplevelse.

De gamle mennesker var simpelthen "vilde med os". Det betød en verden til forskel for dem, at de fik at vide af en ung mand, at de så godt ud den dag, eller at vi gik en tur med dem og snakkede om vind og vejr, eller bare smilede til dem og gav dem lidt opmærksomhed.

Jim oplever en anden verden

Og det var stort set alt, hvad vi gjorde, men ikke desto mindre fik vi at vide af personalet, at der siden vi begyndte vort arbejde var sket en stor fremgang med en af de besværlige patienter ved navn Jim. Han havde levet hele sit liv temmelig udsvævende. Gammel militærmand, aldrig gift, slagsbror, drak lidt rigeligt og havde et heftigt temperament. Sygeplejerskerne sagde, at han altid havde været sur og besværlig og aldrig kunne stilles tilfreds.

Men siden ældsterne begyndte at arbejde her, havde han ændret sig så meget, at de næsten ikke kunde kende ham igen. Han var meget roligere og mere medgørlig, ja til tider næsten smilende og glad, og jeg bevidner, at vi ikke brugte meget tid på ham!

Skotland er det ikke, men Nova Scotia (Ny Skotland). (Foto: Lybæk).

Måske 5-10 minutter hver gang vi kom, samt den tid vi brugte på at made ham, men ikke desto mindre var det nok til at ændre ham! Det eneste vi gjorde var at være der. Vi var ikke uddannede sygeplejere, læger, psykologer eller andet, men "blot" Herrens tjenere!

Landmænd bør også høre Guds ord

Det næste jeg gerne vil fortælle om skete, da jeg havde været på mission ca. 3 måneder. Min kammerat ældste Larson og jeg besøgte en "henvisning", der lå i udkanten af vort område. De boede på en gård, og da vi besøgte dem, var de ikke rigtigt interesserede. Vi efterlod vort telefonnummer og sagde, at vi gerne ville komme tilbage en dag og arbejde gratis på gården, hvis de havde brug for en ekstra hånd en dag.

Bordet fanger

Vi forventede ikke rigtig at høre fra dem igen, men ca. 3-4 uger senere ringende manden om morgenen og sagde, at han havde brug for nogen til at komme og hjælpe med til at køre hø ind. Han havde prøvet alle i egnen, hvor han boede, men ingen havde tid, så vi var hans sidste udvej, for det skulle gøres, mens vejret var godt. Vi sagde naturligvis ja, og tog Marc og Ches, to unge mænd fra grenen, med os.

Muskler, sved og glæde

Således fandt jeg en dag mig selv, jeg, en Herrens tjener, i færd med at køre hø ind på en bagende varm sommerdag i slutningen af juli. Det var skyfrit den dag, og vi svedte til den store guldmedalje. Men ingen beklagede sig, og vi havde det sjovt sammen. Vi arbejdede fra kl. 11 om formiddagen til kl. ni aften kun afbrudt af en times aftensmad. Og hvis nogen af læserne har prøvet at køre hø ind, så vil de vide, at det er hårdt arbejde.

Men den kærlige ånd, som var til stede, tog fuldstændig trætheden, og da vi kørte hjem, snakkede vi om, at vi sagtens kunne have fortsat 3-4 timer mere, hvilket vi til bondens store forbløffelse havde aftalt at gøre næste dag. Han var meget begejstret for at have fået sit hø ind i tørvejr, og havde samtidig sparet meget i arbejdsløn, fordi vi gjorde det uden betaling.

Bedre end al verdens guld

Den eneste løn, vi havde fået, var at føle den rene og ube- smittede kærlighed vi havde oplevet i vort hjerte, mens vi hjalp disse mennesker, og det var bedre end alle penge i hele verden.

Jeg blev desværre forflyttet kort tid efter, så jeg havde ikke mulighed for at følge op på disse mennesker. Men selv om de ikke blev døbt eller undervist i evangeliet, var det helt sikkert det hele værd. Jeg ved, at disse mennesker har fået et godt indtryk af Kirken, og det er det vigtigste, for når Kirken en dag er over hele verden, vil de måske møde den igen, og så vil den sæd, som vi har sået, måske spire et eller andet sted. Og selvom den ikke gør det, så har jeg og de andre, der hjalp til samt flere andre, lært en uforglemmelig lektie om at være "en Herrens tjener. □

Ældste Jakob Munk Lybæk,
Canada Halifax Mission

Hø-banden i aktion. (Foto: Lybæk).

Ny video for præstedømmeledere

En ny instruktiv video for Kirkens ledere kan købes på Nordisk Distributions Center. (TD-foto).

På Nordisk Distributions Center kan man nu købe videoen "Få Det Melkisedekske Præstedømme til at fungere" - med danske undertekster.

Videoen, der koster 65 kr, beskriver hvorledes ledere i præ- stedømmets kvorummer og grupper bør organisere sig og oprette komiteer til at udføre Kirkens mission.

En meget spændende og bevægende del af videoprogrammet viser, hvordan hjemmelærere rundt om i verden har haft succes med at reaktivere inaktive familier.

Helt sikkert en video, der vil motivere enhver hjemmelærer! □

Carsten Gram

Alle medlemmer mødes i marts

Regionalkonference for hele landet

Den store konference for alle sidste dages hellige i Danmark afholdes bl.a. i Carl Nielsen Kongrescenter i Odense. (Foto: Odense Turistbureau).

Lørdag og søndag den 14.-15. marts 1992 afholdes der en regionalkonference for alle medlemmer i Danmark.

Stedet vil være Odense, og det forlyder, at konferencen vil foregå i Carl Nielsen Centret i Odense.

- Vi mener, at der vil være gode indkvarteringsforhold både hotelmæssigt og på skoler i nærheden, hvilket vi er i færd med at sørge for, siger Steffen Vestergaard fra stavspræsidentskabet i Århus stav til Kirkenyt.

- De nærmere oplysninger om tider og program vil tilgå hver eneste biskop og grenspræsident i landet i god tid forinden, fortsætter præsident Vestergaard.

Besøgende generalautoriteter

Regionalkonferencen vil være under præsidium af apostel M. Russell Ballard og blandt de øvrige besøgende vil være andenrådgiver i områdepræsidentskabet Gerald E. Melchin samt regionalrepræsentant Arne Hedberg.

Kom alle til Odense!

Kirkenyt opfordrer alle sine læsere til at sætte hinanden stævne i Odense, og til at benytte denne mulighed til at høre fra Kirkens ledere. Mulighederne er vores, tænk blot på, hvilken optakt dette møde kan blive for Hjælpeforeningens 150 år. Eller på de minder, som børn og unge vil få. Vel mødt i Odense d. 14.-15. marts 1992. □

Flemming Bo Pedersen.

Fredericia Ward støtter et rumænsk børnehjem

Fredericia Ward (især søstrene) bidrog med ca. 8.000 kr. til et børnehjem i Rumænien.

Der var tale om et lokalt Rumæniens-projekt i Fredericia, som wardet ønskede at støtte med noget, man kan kalde en traditionel "Hjælpeforeningsbasar".

Men salget af håndarbejde, hjemmebag, syltetøj, dekorationer samt plader og bånd af Tabernakelkoret var ikke til personlig fordel. Helt i overensstemmelse med fejringen af Hjælpeforeningens 150-års fødselsdag, som der arbejdes med over hele verden, gik søstrene ud og deltog i et projekt til fordel for andre, som har behov for hjælp.

Radiointerview

Forarbejdet var bl.a. et interview på 45 minutter i lokalradioen, Radio Lillebælt; en 14-dages udstilling i Bikuben på gågaden i Fredericia; invitationer på supermarkeders opslagstavler og i en avisannonce.

Fredericia Wards julemarked blev afholdt dels i kirken og dels i et indkøbscenter, "Vestcentret", med et flot økonomisk resultat, men også en flot markering af Kirken i lokalsamfundet. □

Sv. Aage Andersen.

Fredericia wards basar i Vestcentret, hvor man solgte gaveartikler for at samle penge ind til rumænske børn. (Foto: Uhrskov).